

„Irvingu, chcete tím něco naznačit?“

„Ne, ale mám pro tebe nějaké informace. Možná jsem ti je měl říct už na začátku. Ale tak nějak jsem si myslel, že jsem k ní férovější, a že kdybys toho věděl příliš mnoho, ovlivnilo by to tvé interakce s ní. Máš rád filmy? Pošlu ti jeden.“

„Já nemám video –“

„Pošlu ti i přehrávač. Tenhle film opravdu musíš vidět.“

„Irvingu –“

„*Podívej se na to,*“ řekne. „Vnímej. Pak si promluvíme. A posuň to na třicátou sedmou minutu, jinak se unudíš k smrti.“

* * *

Balíček přijde do motelu hned druhý den, a to má Adam volno. „Těžké,“ řekne chlap za přepážkou, který pořád strká nos do cizích věcí. Přijít na to, jak k té staré televizi připojit video, je pořádná otrava a Adam kvůli tomu absolvuje dvě cesty do elektrikářství Radio Shack v Salisbury, než koupí ty správné kabely. Je už skoro devět večer, když do přehrávače zasune nenadepsanou černou kazetu a spatří amatérský nadpis „Ve jménu lásky“.

„Co to –?“ Vzpomene na Irvingovu radu a kazetu přetočí dopředu. Přejede to, ale pozná ji, takovou chaotickou, jaká je, s těmi skvostnými zrzavými vlasy překrytými šátkem. Na obrazovce ovšem není její jméno, jak si je pamatuje. Pauline Ditmarsová. *Jaká Ditmarsová?* Pak si uvědomí, že mu nikdy neřekla jméno svého prvního manžela. Prý že to není důležité.

Irving také řekl, že Pauline Hansenovou nechal prověřit a že Adamovi dává plné výsledky. A Adam mu věřil. Proč byste nevěřili klientovi, který provozuje pojišťovací agenturu, má přístup ke všem možným informacím, zejména takovému lakomému, jako je Irving, který nechtěl utrácet peníze, aby Adamovi platil za něco, co může udělat sám? Řekl, že Pauline ošidila svou nevlastní dceru z prvního manželství o peníze za životního pojištění a že teď nejspíš pracuje na dalším podvodu. Irving má potvrzeno z dobrého zdroje, že někoho obrala o miliony. Říkal Irving.

Pollyin hlas ve filmu je bez výrazu, skoro robotický. Adam skoro nevěří, že je to tatáž žena. Je zničená, skleslá.

„Nakonec mě mlátil skoro každý den. Ne, policii jsem neřekla pravdu. Byl policajt, nikdo by mi nevěřil. Proto jsem tvrdila, že se tam vloupal zloděj. No, to ale hned prokoukli. Když jsem se jim potom snažila říct pravdu, nikdo mi nevěřil. Mysleli, že když jsem lhala v jednom případě, budu lhát i ve druhém. Byl to policajt. Hádám, že zabít policajta nikomu neprojde, ani jeho vlastní ženě.“

Ozve se hlas vypravěče: „Pauline teď otevřeně přiznává, že ubodala manžela ve spánku. Je však typickým příkladem ‚syndromu bité manželky‘. Byla dohnána k zabití Burtona Ditmarse, protože neexistovalo východisko, jak skončit ten nekonečný kruh týrání, zvláště poté, co pohrozil, že zabije jejich postiženou dceru.“

Postiženou dceru? Adam si je jistý, že Irving říkal *nevlastní dceru*. Ale ostatně, Irving také řekl, že otec zemřel na „srdeční problémy“ a že Pauline padělala jeho podpis na tom životním

pojištění a zmanipulovala jeho lékařské vyšetření tak, aby z diagnózy zmizely informace, které by znemožnily udělení pojistky.

No, být tyranský manžel je diagnóza sama o sobě, ačkoli na ni muži umírají jen zřídka. A nůž do srdce je rozhodně srdeční obtíž.

Adam si pustí video od začátku. Jedna žena za druhou vykládají stejný smutný příběh. Všední krutost je opravdu svým způsobem nudná. *Praštil mě sem, praštil mě tam*. Na konci je epilog oznamující, že guvernérovo rozhodnutí snížit tyto tresty vedlo k vyšetřování *Beacon-Light*, jež došlo k závěrům, že některé z těchto žen nebyly řádně prověřeny a nejspíš neměly být propuštěny.

Jednou ze tří jmenovaných žen, jejichž propuštění guvernér lituje, je i Pauline Ditmarsová, o níž není známo, kde se nyní nachází. Jedním z důvodů je i fakt, že se během schvalovacího procesu nevědělo o velké pojistné smlouvě, kterou uzavřela na život svého manžela tři měsíce před jeho smrtí.

Změnil se.

Polly tomu nemůže přijít na kloub, ale na Adamovi je něco jiného. Měla ho v hrsti. Zahákováného, omámeného. Skoro to až přeháněl, jak na ni hleděl, když si myslel, že se nikdo nedívá, a neustále si pobrukoval.

Teď se ohlíží, když si myslí, že se *ona* nedívá.

Pořád vedou stejný život – v práci přátelští kolegové, v noci tajní milenci. Adam a Eva, trosečníci na voru. Jestli něco, tak při sexu působí vášnivěji. Ale mimo postel jako by mezi nimi bylo sklo. Vidá ho, jak si ji mlčky prohlíží se založenýma rukama. Když mu něco říká, on zkoumá její tvář. Jeho jídla jsou čím dál šilenější, jako by se ji snažil oslnit.

Snaží se přijít na to, jestli pozná, kdy mu lže.

Příštího dne v práci je Polly vůči zákazníkům mimořádně milá, ale když mluví s ním, tak přepne do jiného režimu. Neprak-

tikuje takový ten nevraživý přístup s úsečným odsekáváním a neurčitým popíráním: „*Nic mi není. Nic mi není.*“ To je pro amatéry.

Usměje se. Je slušná a milá. Dokonce sladká. V jejích očích či úsměvech však není sebemenší špetka flirtování. Je jeho nanejvýš profesionální kolegyní. Když se zeptá: „Jsi v pořádku?“ odpoví mu s lichotnickou upřímností: „Proč bych nebyla?“ Věnuje zvláštní pozornost Maxi a Ernestovi, kteří jsou rádi, když se jim věnuje, tedy ne že by dávali dobré spropitné. Chichotá se s Cath, jež si přišla vyzvednout výplatní šek.

„Léto je skoro u konce,“ prohlásí Cath. Je půlka srpna, spalující vedra. Těžko uvěřit, že se vůbec někdy pominou, ale přesto se vždycky nakonec ochladí.

„Uteklo to rychle.“

„To vždycky.“ Cath se ovívá svým šekem. „Tak co budeš dělat?“

„Dělat?“

„V září tu pro nás obě nebude dost práce. Vždyť jsem ti to říkala. Je to sezonní džob.“

„Ani při tom, kolik nových zákazníků sem přitáhl Adam svým vařením?“

„To je dočasné. Poslyš. Možná ho nechají, aby tu zůstal, když bude chtít, protože šéf nerad vaří a v září obvykle přebírá kuchyni. Ale *tebe* potřebovat nebudou. Myslím, že se budeš muset posunout někam dál.“

Tu poslední větu pronese Cath tak nějak nadějně. Možná začala mít podezření, že než se s ní Adam rozešel, taky se posunul... k nějaké jiné. Možná ví něco víc. Jak ale? Už to jsou roky,

co se někdo zajímal o to, kdo je Polly a že měla jiné jméno, Pauline Ditmarsová. A také jiné tělo a jiné vlasy.

Je vtipné, že celý život chtěla shodit pět kilo. Nebyla tlustá, ale chtěla mít o číslo menší velikost. Nic nepomáhalo. Vyzkoušela každou dietu, každý druh cvičení. Ukázalo se, že jediné, co potřebovala, bylo žít jako na jehlách během čekání, jestli dostane milost. Zpětně vzato je teď ráda, že ji Ditmars v době, kdy byli svoji, nutil barvit si vlasy na ten hrozný blond odstín a že při rozhovorech do toho filmu měla na hlavě šátek. Občas byla tak chytrá, že si to ani neuvědomovala. Z vězení vyšla o pět kilo lehčí, pak shodila dalších pět a nechala si narůst vlasy. Je k nepoznání. Kdybyste si pamatovali, kdo byla Pauline Ditmarsová, v Pauline Smithové byste ji nepoznali.

Z toho, že by Greggovi něco došlo, nikdy strach neměla. Dát si dvě a dvě dohromady mu dělalo problém, i když byl zrovna ve formě. Jednou popíjeli s přáteli a probírali její případ přímo před ní. A očekávatelně reagovala. *Och. Ach. Strašná ženská. Chladnokrevně ho zabila, a když pak zavěťřila, že hledají týrané ženy k omilostnění, přišla se smyšleným příběhem?* A oni teď nemůžou tu milost vzít zpátky, takže jediné, co tím udělala, bylo, že poškodila ty ženy, které jsou stále zavřené a které byly skutečně týrány?

Toužila po tom, aby jim mohla říct pravdu. Ano, zpočátku lhala. Zčásti proto, že se hrozně bála Irvinga. Zabila jeho dojnou krávu a zmanipulovala ho, aby to svým způsobem zaplatil, i když přímo z jeho kapsy nešel ani jeden dolar. Ale Irving věděl, že ten podpis je padělaný, a přesto ji nemohl udat, aniž by přitom

nezkompromitoval sám sebe. Byla to dvojitá zrada a on si to vzal osobně. Nejspíš se ji stále pokouší dostat, ale není možné, aby zjistil, kde je. V ten den, kdy baltimorské noviny vyslaly fotografa kvůli článku o restauraci, se držela v pozadí a zajistila, aby se všechnu slávu vychutnala Cath.

Ne, tím, co vstoupilo mezi Adama a Polly, musí být Cath. Co jiného? Možná nic neví, ale to neznamená, že nemůže působit problémy. Nejspíš řekla šéfovi, aby Polly na konci léta propustil.

Polly odpoví Cath akorát: „Svátek práce je za dva týdny. Možná si tady ve městě najdu něco jiného.“

„S tím nepočítej.“ Zřejmě si uvědomila, že její triumf byl trochu moc jízlivý a unáhlený. „Chci říct – tohle je malé město, v zimě se tu toho moc neděje. Třeba bys našla práci na drůbeží farmě, ale to je něco hrozného. Nebo možná najímá věznic. Dobrá práce, odbory, ale ne můj šálek kávy.“

Můj taky ne, pomyslí si Polly.

O zavíračce Polly oznámí Adamovi, aby dnes nechodil, že má plány s Cath. Adam se tváří dotčeně, a tak mu řekne: „Musela jsem souhlasit, jinak by začala mít podezření a vyptávala se mě, proč s ní nikdy nic nepodnikám. Nemůžu ji věčně odmítat.“

Cath bydlí na parkovišti obytných přívěsů. Je to tam hezké, hezčí než některé okolní domy, ozdobené květinovými záhony a roztomilými „teráskami“ pod roztahovacími stříškami. Venku posedávají lidé a užívají si ten relativně chladný večer a pijí poslední pivo. Zaklepe na Cathiny dveře.

Když ji Cath uvidí, netváří se moc šťastně.

„Trochu pozdě na návštěvu.“

„No, zrovna jsem skončila.“

„O telefonu jsi asi neslyšela?“

„Telefon nemám.“ Zamává papírovým pytlíkem. „Ale mám vodku.“

„V práci je placený telefon.“

„Neznám tvoje číslo. Jsi na mě našťvaná? Když jsme spolu dneska v práci mluvily, působila jsi trochu našťvaně.“

Je těžké vytvářet dojem, že o ni má upřímnou starost. Na tenhle druh holčičího klábosení není zvyklá. Důvodem, proč nemá ráda ženy, je fakt, že jsou únavné. Jestli se takhle chovají i k mužům, tak není divu, že všechny mají problémy se vztahy. *Máš mě ráda? Jsi na mě našťvaná?* Takové emoční nesmysly. Možná že byla jako jiné ženy – kdysi –, ale Ditmars ji změnil. Oslabil ji, zlomil ji, až neměla jinou možnost než se stát znovu silnou. Bylo to buď se stát silnou, nebo zemřít. Protože *nezemřít*, nevzdat to vyžadovalo ze všeho největší sílu.

„Ne, nejsem našťvaná,“ odpoví Cath.

Protože ženy nesmějí být našťvané, vid?

„Vypadalo to, že si hrozně přeješ, abych už byla pryč z města.“

„Ne tak úplně. My nejsme přímo kamarádky, vid? Myslela jsem, že budeme. Byla jsi tak milá, když Adam – no, víš.“

Polly se protáhne kolem ní a bez vyzvání vejde do malého přívěsu a posadí se na kostkovanou pohovku. Cath není moc pořádná. Tedy, jemně řečeno. Cath je čuně. Vejde za Polly a připálí si cigaretu od hořáku sporáku. Ta ženská nevydrží bez cigarety déle

než patnáct minut. Její přívěs čpí tabákem a na všem je takový povlak. Dokonce i na Cath.

„Co vlastně o Adamovi doopravdy víme?“ zeptá se jí Polly.

„Co bychom měly vědět?“

„Chci říct, že je takový tajemný, ne? Jako Clint Eastwood v těch starých kovbojkách, cizinec, který se zničehonic objeví. Skvělý kuchař, zcestovalý člověk. Čím se živil, než tady začal vařit?“

„Nevím,“ pokrčí Cath rameny, ale Polly vidí, že její nezáměr je hraný. Přeje si o něm mluvit. Bylo jí odepřeno základní ženské právo dodatečného ohledání mrtvého vztahu. Polly si v těchto hovorech obvykle nelibuje. Ale vlastně – ji žádný muž nikdy nepustil. Odchází *ona* – tak či onak.

„Myslím, že má nějaká tajemství,“ pokračuje. „Být sebou, trochu bych se na to podívala.“

„Co je mi do toho?“

„Ale no tak. Víím, že ho máš pořád ráda.“

Cath by to ráda popřela, ale nemůže. „Jo, ale je to jako písnička Bonnie Raittové, kterou hráli před pár lety. Víš, která? Nemůžu ho přimět, aby mě miloval.“

Polly musí být opatrná. Nechce, aby se Cathina pozornost upřela k ní. „No, já bych začala jeho espézetkou. Podívala bych se, jestli nevede k jinému jménu nebo adrese. A jestli jsi místní, vsadím se, že lidé z motelu by ti řekli, jestli jim na něm nepřipadá něco zvláštní.“

„Touhle dobou tam jsou hlavně ilegálové. Na úklid.“

No tedy. Je opravdu děsná. Kdyby něco takového řekla před Adamem, dal by jí kopačky sám. „A co recepce? Ten nosáč Marvin, který vždycky něco zaslechne. Nevím, třeba – vsadím se, že Adam platí všechno v hotovosti.“

„No a? Při tom, co jsem slyšela, tak ty taky.“

Jistě, v tomhle městečku se nic neutají. Svůj vztah s Adamem se snaží udržet v tajnosti, jak nejlépe to jde, a dosud se to daří. Ale jestli to tak půjde dál, provalí se to. Bude to s ním muset skoncovat a odjet z města, jak si to naplánovala. Z té představy je jí smutno mnohem víc, než by si myslela, že je vůbec možné.

Sakra, je zamilovaná. Lásku si teď nemůže dovolit. Bez ohledu na to, kolik bude mít nakonec peněz, nebude to dost, aby měla i lásku.

„Máš pravdu,“ řekne Cath. „Jenom tě otravuju. Nech to být. Zvládla jsi to celé s nesmírnou důstojností. Máš něco, s čím bychom smíchaly tu vodku?“

Cath se přehrabuje v malé ledničce. „Jenom kolu a to je hnusný.“

„Nevím jak ty, ale já tu vodku můžu i jenom s ledem.“

Sednou si ven s orosenými sklenicemi vodky a vyprávějí si příběhy. Pollyiny jsou všechny smyšlené. Možná i ty Cathiny, protože jsou moc nudné, aby byly skutečné. *Mladší sestra byla ta hezká, dobře se vdala. Já během dospívání udělala pár chyb a moje rodina mi to nikdy neodpustila.* Bla bla bla.

Možná všichni stále lžou.

18

Příští volný den vyrazila Cath do Doveru navštívit mladší sestru. June má ráda, ale sestru, jako je ona, by nepřála ani svému nejhoršímu nepříteli. June je o trochu hezčí, mnohem kultivovanější, všemi oblíbená. Pracuje jako soudní stenografka, zatímco Cath se stále snaží dát si věci do pořádku. June má taky pěkný dům a právě ten jí Cath závidí ze všeho nejvíc. Ne manžela, který je důvodem, proč si June dům mohla dovolit. Cath si myslí, že má na víc než na takového manžela, a skrytě se raduje z toho, že se její sestra usadila.

Jejich dům ale zbožňuje. Když se tam před rokem nastěhovali, doslova zářil novotou. Kuchyně je obrovská, s přilehlým obývacím pokojem a velkým ostrůvkem s deskou z mramoru. Všechno je bílé. Působí to jako z časopisu. June tam má dokonce bílé růže ve váze z mléčného skla. Cath sedí na bílé dřevěné barové židli a sleduje, jak June krájí zeleninu na salát, zatímco obě upíjejí bílé víno.

„Buď opatrná,“ varuje ji Junin manžel Jim. „I jedna sklenička vína stačí na to, aby ti naměřili desetinu promile. A stačí, aby –“

„Vím, kdy mám dost,“ prohlásí Cath, ale ne příliš rázně. Ostatně, prokázal jí službu. A právě proto je tady, aby zjistila, co jí její švagr, státní policista, může říct o Polly a Adamovi.

To, že jsou spolu, ví. Není blbá. Ale mate ji, proč Polly předstírá, že je její kamarádka. A když se u ní úplně zčistajasna objevila a snažila se jí vnutit představu, že by si měla proklepnout Adama, v tu chvíli si Cath uvědomila, že tím, komu je třeba podívat se na zoubek, je Polly.

„Odkud tu ženu znáš?“

Jakýsi instinkt jí napoví, aby lhala. „Hledá místo na parkovišti přívěšů.“ *Bože, já to tam nenávidím*, pomyslí si a dychtivě se rozhlédne po sestřině blyštivé kuchyni. Hotová Martha Stewartová. „Připadala mi taková... divná.“

„Máš dobrou intuici,“ přitaká Jim. „Zabila svého manžela.“

Páni, tohle je ještě lepší, než doufala. Cath si pořádně lokne vína.

„Tak proč běhá po svobodě?“

„Trest ji byl před čtyřmi lety zmírněn. Myslím, že guvernér chtěl ve svém posledním období ukázat, že je milosrdný k ženám. Vybral třináct vězeňkyň, o nichž mu bylo řečeno, že jde o oběti domácího násilí. Ale neziskovka, se kterou spolupracoval, je neprověřila dobře. Byly mezi nimi i některé normální vražedkyně. A ona je jednou z nich.“

„Páni. A kdy to bylo?“

„Už je to skoro deset let, co ho zabila. Bodla manžela do srdce, když spal. *Když spal.*“ Jim zvedne ruce a naznačí bodnutí nože do vlastního srdce. „Víš, jak chladnokrevná bys musela být, abys něco takového udělala? Pak se snažila tvrdit, že ho zabil lupič, zatímco spala s dcerkou v dětském pokoji.“

„Vážně?“ Chce tomu věřit, ale moc se to neshoduje se ženou, kterou zná. Nymfomanka? Jistě. Vražedkyně? Rozhodně ne. „Chci říct, že jestli ji týral a ona měla dítě, možná jí nic jiného nezbývalo.“ Cath četla všechno, co se dalo, o případu O. J. Simpsona. Samozřejmě, kdyby na ni nějaký muž pozvedl ruku, do minuty by byla pryč – ne, *on* by byl pryč. Ale některé ženy nejsou tak silné jako ona.

„Je toho víc,“ řekne Jim.

* * *

Když Cath zamíří po Route 13 na jih, uvědomí si, že vypila skoro tři sklenice vína, ale to proto, že jí June neustále dolévala. Pořád ji sabotuje. June má větší talent být dobrou sestrou, než jakou ve skutečnosti je. S vědomím, že je trochu pod vlivem, jede Cath mimořádně opatrně. Občas až moc opatrně – jede pomalu a ve zpětném zrcátku ji někdo problikává na znamení toho, že řídí zmateně. Nemyslí si ale, že by to bylo tím alkoholem, ne doopravdy. Snaží se vstřebat všechno, co jí řekl Jim. Spousta toho jsou klepy nepodložené jakýmikoli dokumenty, ale on zná policajta, který zná policajta, který znal Pollyina bývalého, a ten

policajt by ty informace odpřisáhl. Polly/Pauline to překroutila, jako by byla nesobecká a na své dítě kladla nade vše. Tak proč s ním teď není? Proč účty toho dítěte platí stát, když všechny peníze získala ona?

Cath ví, že někteří lidé by si o ní mysleli, že je pokrytec, když na někoho vytahuje jeho minulost. Ale jí bylo pouhých sedmnáct, když se dostala do toho svého maléru. Byla ještě dítě. A byla to nehoda, i když hrozná. Kdyby se to zábradlí nezhroutilo, k žádnému vážnému zranění by nedošlo. Její rodiče našli dost dobrého právníka, ona chodila na kurz zvládání vzteku a případ se odložil, protože byla nezletilá. Tohle je něco úplně jiného.

Když dorazí zpátky do Belleville, je už skoro jedenáct. V High-Ho budou všichni brzy odcházet domů. Polly do svého bytu nad bývalým Ben Franklin, Adam do svého motelového pokoje. Cath se nemůže rozhodnout, kam jít. Nejdřív to chce říct Adamovi, vidět ten výraz v jeho tváři, ale na tom nezáleží, pomyslí si. I když se Adam vzdá Polly, nevybere si Cath. Zvlášť když ona bude tím, kdo mu to poví.

Ne, půjde k Polly.

„Co je?“ řekne Polly a otevře dveře, ale ne dost, aby Cath mohla vejít dovnitř.

„Jenom jsem si říkala, že ti oplatím tu návštěvu. Co může jeden, může i druhý. Tak nějak se to říká, ne?“

„A já jsem první, nebo druhý?“

„No, myslím, že obě víme, co jsi zač,“ prohodí a protlačí se dovnitř.